

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №7 (179) 2018 рік

З нагоди 1030-ї річниці Хрещення Руси-України у Києві відбувся наймасштабніший Хресний хід в історії незалежної України

28 липня 2018 року, у цей знаменний для України день, відбулося загальноцерковне святкування в "колиці" східнослов'янського Християнства – місті Києві. В цей день Православна Церква відзначає також пам'ять святого рівноапостольного князя Київського Володимира Великого. Володимир Святославович увійшов в історію нашого народу як хреститель України-Руси. Саме він заклав християнську парадигму на наших землях і тому шанується нащадками як рівноапостольний святий.

«Актуально»

У Дніпрі відкрили та освятили пам'ятний знак загиблим десантникам

Як важливо пам'ятати про українських воїнів-героїв, які захищають нашу країну на Сході держави, добре знають у Дніпрі. Тому і не забувають хлопців, які загинули на передовій, стримуючі ворога України.

У районі обласного центру Дніпропетровщини — Діївка, на місці колишнього пам'ятника Леніну, друзі загиблого воїна АТО Антона Камінського, декілька років тому встановили на великому камені пам'ятний знак на згадку про загиблих героїв в бою під містом Шахтарськ. Бій відбувся 31 липня 2014 року за м. Шахтарськ і про загиблих бійців 25 окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади тут завжди згадували і пам'ятають.

Коли виникло бажання зробити пам'ятну споруду більш великою та патріотичною, зверталися по різним інстанціям, але ніхто проблему не вирішував. З надією на ктиторство родичі військовослужбовців і представники громадської організації загиблих героїв «Родинне коло» звернулись за допомогою до патріота Дніпра та України, мецената єпархії, президента МБФ «Солідарність» Олександра Володимировича Петровського з проханням допомогти зробити на цьому місці справжній пам'ятник, який буде нагадувати усім дніпрянам про героїв боротьби за нашу незалежність. Олександр Володимирович відреагував миттєво і за короткий час проблему вирішив. Він виділив необхідну суму для проектної документації та будівництва обеліска. Не пройшло і двох місяців, а навпроти СШ № 103, за адресою вул. Доблесна 147 з'явилася нова пам'ятна стела на згадку про загиблих воїнів в бою під Шахтарськом.

30 липня 2018 року відбулося урочисте відкриття. Вшанувати пам'ять про своїх близьких приїхали родини та друзі не тільки з Дніпра, а й з Кривого Рогу, Криничанського та Синельниківського районів, з міста Сум та Харківської області.

Після лунання Гімна України оголосили хвилину мовчання в пам'ять про загиблих, а єпископ Дніпровський і Криворізький Симеон разом з духовенством звершив Заупокійну літію за всіма полеглими захисниками Батьківщини.

Всі присутні поклали квіти, — родичі воїнів, представники громадської організації «Родинне Коло» виступили зі словами вдячності й подяки за те, що пам'ятають про їх загиблих близьких.

Олександр Петровському голова громадської організації «Родинне Коло» Сергій Ніконов вручив пам'ятну грамоту і особисто подякував за патріотизм, увагу та доброту.

Відтепер пам'ятна стела буде завжди нагадувати про героїзм наших воїнів і стане для майбутнього покоління справжньою пам'яттю про боротьбу за незалежність України.

«Сторінками історії»

На Сумщині вшанували пам'ять святого праведного Петра Калнишевського

Щороку в селі Пустовійтівка Роменського району проходить вшанування пам'яті останнього кошового отамана Запорізької Січі святого праведного Петра Багатостраждального Калнишевського.

Ющенки цього села є його нащадками.

- Ікону Охтирської Богородиці пензля Яреми Дзиги подарував Петрові Калнишевському автор.

- Постаць Петра Калнишевського є однією з головних у системі образів історичного роману «Журавлиний крик» видатного українського письменника Романа Іваничука.

- Вулиці, названі на честь Петра Калнишевського, є в Києві, Житомирі, Херсоні та багатьох інших населених пунктах України.

Цього року також відбулись урочистості, у яких взяв участь Високопреосвященніший Мефодій, архієпископ Сумський і Охтирський, разом із духовенством, владою області та великою кількістю вірян, які з'їхались зі всієї України, щоб віддати шану святому праведному Петру Калнишевському.

Довідка: Петро Калнишевський - останній кошовий отаман Запорізької Січі у 1762 та 1765-1775 роках. Канонізований УПЦ КП у 2008 році (вшановують як Петра Багатостраждального), та УПЦ МП в 2015 році (вшановують як праведного Петра Калнишевського).

- Згідно з дослідженнями історика та письменника Данила Кулиняка, колишній Президент України Віктор Ющенко є родичем легендарного кошового отамана.

- Двоюрідний брат Петра Калнишевського Ничипір Ющенко був козацьким старшиною із Хоружівки, а сучасні

cerkva.info

“Адреси доброти”

УКРАЇНЦІ США - ЧИТАЧІ НАШОГО БЮЛЕТЕНЯ НА СТОРОЖІ ДОБРА І ЛЮДЯНОСТІ.

Нашим людям із давніх часів притаманні співчуття та жертвовність. Та, як не прикро, сторіччя московського панування не минули безслідно.

Ми стали більш черствими, байдужими до оточуючих, ми втратили почасти козацький поблажливо-шляхетний дух, перейнявши у північних варварів, часом, і підступність, і брехливість, і, що найбільш прикро, втратили почасти, через північні впливи, правдиву, глибинну релігійність. А без неї засадничі суспільні чесноти практично не можливі. Чесноти, котрі мають найрізноманітніші прояви, але у підсумку є головною складовою частиною морального здоров'я нації, духовності усіх та кожного окремо. Бо справжній християнин покликаний співчувати будь-якому болю, будь-якій несправедливості. І стоячи у церкві з побожною молитвою прохаймо у Бога сил і насаги для вчинків справді християнських щоденно, у справах буденних та навіть другорядних.

Останні чотири роки принесли особливо багато горя і страждань на нашу українську землю. Окупація Криму, війна на Донбасі. Хвилююче усвідомлювати, що чимало наших читачів у західній діаспорі правдиві патріоти, котрі у різний спосіб прагнуть прислужити Вітчизні.

Так хочеться низько вклонитися отцю Олексію Лімонченко, який княжими дарами на допомогу потерпілим в Донбасі та Луганську відзначив пам'ять Анни і Валентини Гайдамаки, котрі походять з тих українських земель. Так само цей правдивий християнин прислав допомогу жертвам російських фашистів в Україні в пам'ять дочки Олі, котра упокоїлася в 2017 році.

Хочеться заслати найкращі привіти та побажання добра родині Анатолія

та Лідії Брантон (Menifee, CA.), пані Лідії Таращук з американського штату Мічиган, добродію Василю Стану (Boston, MA.), родині Василя та Ольги Карпенко (Monroe, MI.), які пожертвували кошти на продукти для бійців ЗСУ. А добродію Богдан Чуловський (Tucson, AZ.) подбав про сиріт з Дніпровського обласного дитячого будинку.

Московські загарбники не полишають свої чорні плани закріпити нашу милу Україну. Лише разом, а не по одинокі ми зможемо протистояти цим підступним намірам. А ще стоячи у церкві з побожною молитвою прохаймо у Бога сил і насаги для вчинків справді християнських. Воістину українці з Америки не на словах, а на ділі наслідують божу настанову про допомогу тим, хто того потребує.

Влас. Інформ

“Втрага”

Святійший Патріарх Філарет звершив чин похорону Героя України Левка Лук'яненка

10 липня Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив у Свято-Володимирському патріаршому соборі чин похорону Героя України, політичного та громадського діяча, радянського дисидента Левка Лук'яненка. Його Святості співслужили настоятель кафедрального собору протоієрей Борис Табачек та духовенство храму.

Помолитися за спокій душі незламного борця за незалежність України прийшли Президент Петро Порошенко з дружиною Мариною, Віце-прем'єр-міністр Вячеслав Кириленко, Міністр культури Євген Нищук та інші посадовці. Щоб віддати Левку Лук'яненку останню шану до переповненого собору завітало також чимало представників політичних партій і громадських організацій, діячів культури, близьких та рідних Героя України й просто небайдужих Киян.

“Наш обов'язок помолитися за таких великих людей як Левко Лук'яненко, щоб Господь простив йому вільні і невольні гріхи та за його страждання, за його любов до України, дав йому вічне блаженне життя. Помолимося, дорогі браття і сестри за прощення гріхів його і за дарування йому вічного блаженного життя», - наголосив Патріарх.

За матеріалами cerkva.info

Путінська закулісна таємна гра

**Колонка
Івана
Буртика
(США)**

Всім нам наглядно відомо, що від довшого часу формується у світі таємнича загроза. Почавши від Грузії, зростають міждержавні непорозуміння та ворожнечі, політичні, економічні а навіть воєнні, на Криміу та Добасі: Вороже ставлення до України, Польщі, Мадярщини, та Словаччини. Тріщини Європейському Союзу та втручання у виборчих процесах. Навіть без окулярів видно, що за всіма подіями, виразно стерчать довгі путінські уха. Це є таємничий путінський ключ, щоб поновити і поширити незломну Імерію. Тільки в осягненню його плянів, стоїть на дорозі незломна Америка.

Надія Путіна зросла з вибором нового президента Трампа. Ніхто не знає і, мабуть, не будемо знати, чому? Або, що зумовляє прихильність Трампа, не так до Росії, як до особи Путіна. Треба сподівтись, що в короткому часі відбудеться, може і в Білому домі, вагома зустріч Трампа з Путіном, яка матиме значучі наслідки, не тільки для світу, а також для України.

Не можна повірити, щоб бідна та голодна Північна Корея, самотійно за короткий час спромоглась створити ядерну зброю та грозити війною найсильнішій державі світу Америці. Без сумніву, що Росія

від довшого часу намагається створити воєнний конфлікт на чужій території з Америкою щоб перевірити спроможність її зброїних сил, та не бути відповідальною за воєнний злочин. Перший плян перепав. То до місяця часу Кім Чен Ин попросив о зустріч з Президентом Трампом, яка вже відбулась у Саєтел, яку можна назвати "нова лапка для Америки". Бо хіба ж можна повірити що той самий Кім, який недавно кричав на цілий світ, що його атомні бомби знищать, не тільки Вашингтон а всю Америку а, зараз без жожного тиску, погодився на всі вимоги Трампа. Навіть знищення всієї ядерної зброї, тільки у зааміну дружної співпраці з Америкою. Що за цим криється, час покаже.

Час міняє події, а події міняють людей. Наче вчора, Кім Ен Ин кричав, що знищить всю Амерку. Трамп навіть вислав воєнні кораблі на море, а сьогодні оба х любови, мало що шлюб не взяли у суді. Трамп на нарадах G 7, мало що не продав Україну Путінові, коли сказав, що "Крим російський, бо там всі говорять російською". Путін з радості змовчав, тільки подумав - ідея уже прийнялася. В Україні цього не чули, бо одні олігархи з політиками, шукали де заховати свої статкі а другі журились де ще можна зарвати "зелених". Всі разом наче не знають і не бачуть, що у сінях за дверми стоїть суддя у чорні тозді з великим написом "буде каяття, але прощення не буде".

Не думай не чесна еліто, що так буде вічно, бо Божий закон каже, "все, що мало початок, кінець матиме".

**Хто чим воює від того
гине.**

“З інших видань”

Патріарх Філарет: Якщо Томосу нам не дадуть, то це означає, що Москва перемогла Вселенського патріарха

Церква в Україні – поза політикою. Формально. Насправді ж останні кілька місяців майже вся велика політика в Україні крутиться якраз навколо церковного питання.

На початку квітня президент Петро Порошенко несподівано для багатьох заявив, що в українських православних церквях з'явився шанс отримати автокефальний статус. Для цього він надіслав Вселенському патріарху звернення, яке попередньо підтримала Верховна Рада.

Співрозмовники на Банковій запевняють, що зараз Україна як ніколи близька до того, щоб таки отримати Томос на автокефалію з рук Константинополя. Вселенському патріарху, мовляв, дуже набридло, що йому, "першому серед рівних" у православ'ї, Москва постійно намагається довести, що він і не перший, і навіть не рівний.

Чому саме зараз Константинополь став прихильний до ідеї автокефалії Української церкви? Наскільки він серйозний у своїх намірах? На що може піти Москва, щоб не допустити автокефалії для УПЦ? Чи не стане в Україні Церква і держава одним цілим.

Усі ці питання "Українська правда" вирішила поставити передстоятелю Української Православної Церкви Київського патріархату Філарету. Очолювана ним УПЦ КП має стати основою нової Помісної автокефальної Церкви, а сам Філарет є одним з головних претендентів на місце її глави - Патріарха Київського. – **Хто був ініціатором отримання помісного статусу для Української Православної Церкви: влада чи Церква?** – Ініціатором була Церква. Причому ця ініціатива з'явилася ще у липні 1992 року, коли я зустрівся з Вселенським патріархом.

Тоді у зв'язку з утворенням України як держави й постало питання автокефалії. Це рішення було одностайно прийняте на Помісному соборі, на якому були представники

всіх українських епархій, монастирів, навчальних закладів, весь єпископат. Ми з тим рішенням звернулися до Московського Патріархату, нам сказали, що розглянуть це питання на Помісному соборі Російської Церкви. Але собори скликалися, а українське питання про автокефалію не розглядалося. Навпаки – йшла боротьба проти неї.

Тому ми звернулися до Вселенського патріарха. Він нам різні умови ставив. Об'єднайтеся спочатку з автокефальною Церквою (Українська Автокефальна Православна Церква – УП), з Московським Патріархатом. Ми вели переговори, доходили до того, що готові були скликати (об'єднавчий – УП) собор, але Москва блокувала все. Тобто боротьба за автокефалію за участі Вселенського патріарха йде уже 25 років. А ось в цьому році президент України Петро Порошенко знову звернувся до Вселенського патріарха. І той сказав, що для Томосу треба звернення єпископату Української Православної Церкви Київського Патріархату, єпископату Автокефальної Церкви і єпископів Московського Патріархату, які хочуть автокефалії. І таке звернення було надіслане. Вселенський патріарх також просив, щоб до нього звернувся і президент України, і Верховна Рада. Все це виконано.

Тому Вселенський патріарх обіцяв, що він надасть Томос про автокефалію Української Церкви найближчим часом.

– Чому 25 років всі спроби не мали успіху, а саме зараз саме цей Вселенський патріарх став прихильником автокефальної Церкви в Україні?

– Чому Вселенський патріарх тепер вирішив – ви його спитайте, чому він до цього не наважувався, а тепер наважився?

Чому ж президент наш так наполегливо переконував надати Томос? А тому що він побачив, що без єдиної Помісної Православної Церкви не може існувати держава. Бо саме через те, що Церква розділена, і війна у нас іде, і Крим забрали. *Якби в Україні була одна Православна Церква, то Москві не було б на кого тут опертися. А зараз є. Насамперед – на Московський Патріархат, на частину проросійськи налаштованого населення і чиновників. Вони і є підґрунтям для дій Москви. А якби була одна Церква, то цього підґрунтя у Росії просто не було б.*

-- Якщо ми і отримаємо Томос, в Україні і далі паралельно існуватимуть дві Церкви?

– Якщо ми отримаємо Томос, то Українська Церква буде одна. І не просто одна – а найбільша. Зараз Київський Патріархат порівняно з Московським є більшим удвічі.

Якщо ж до Київського Патріархату ще приєднаються УАПЦ і решта, то ми будемо найбільшими. А залишок Московського Патріархату повинен називатися Російською Православною Церквою в Україні. Правами буде користуватися такими ж, як і Українська Церква, бо закон для всіх церков і релігій в Україні один. І це буде порівняно невелика Церква, і впливу вона вже не буде мати.

– Ви знаєте, який внутрішній стан в МП? Скільки там таких людей, хто готові приєднатися до нової церкви, але зараз про це не говорять? Скільки ієрархів УПЦ МП підписали звернення до патріарха Варфоломія?

– Ми знаємо, що підписались біля десяти, проте публічно заявили два.

А чому інші промовчали та скільки їх? Інші бояться. Чого бояться? А якщо не буде Томоса, тоді Москва усіх цих, хто звертався, покарає.

А коли вже буде Томос, коли утвориться єдина Помісна Українська Церква, то боятися вже не буде кого. Вони будуть вільно приєднуватися і ми всі будемо складати

одну Українську Православну Церкву. Так ось тих потенційних, за деякими спостереженнями, приблизно 2/3 Московського Патріархату.

Врахуйте, що на сьогодні Київський Патріархат має підтримку 40–44% населення, а Московський – лише 20–24%. Якщо з цих 24% у єдності з РПЦ залишиться третина, 8% – це буде невелика Церква і значного впливу вона не матиме.

– Але ж зрозуміло, що Москва і РПЦ не залишать це на волю випадку і спробують не допустити Томоса. Який можливий вплив у Москви на Вселенського патріарха та на інші Церкви?

– Це не припущення, а реальність. Вселенський патріарх утворив комісію з трьох митрополитів, які об'їжджають помісні церкви та інформують про свої наміри. В той же час Москва розсилає по всіх тих самих церквах своїх представників, які агітують голів церков, щоб вони не підтримували Вселенського патріарха.

Крім того, Українська Церква Московського Патріархату не знаю скільки десятків тисяч звернень розсилає по парафіях і єпархіях, щоб вони підписували й надсилали Вселенському патріарху з проханням не надавати Томос. Частина вірян підписує, проте переважна більшість відмовляється.

Москва задіяла всі сили – не тільки по церковній лінії, а й по державній, щоб не допустити надання Томосу.

Але поки що Вселенський патріарх стоїть твердо на своїй позиції.

Чому? Це мої особисті міркування, тому що якщо він і на цей раз Томос не дасть, то це означатиме, що хоч він і Вселенський патріарх, а впливу не має. А Москва, хоч і не перша, але те, що хоче, те і робить в православ'ї.

Так ось, щоб не допустити того, аби Москва фактично керувала всім православ'ям, Вселенський патріарх повинен надати Україні Томос.

Наслідок цього буде такий – утворюється Українська Православна Церква, одна, яка стає якщо не найбільшою, то і не другою в православ'ї.

Тоді Москва не буде мати підстав змагатись з Вселенським патріархом за першість. Бо зараз вона виставляє причину ту, що вона найбільша в православ'ї і найвпливовіша, а тому має бути першою.

А коли вона не буде найвпливовішою, бо буде самостійна Українська Церква, то у неї відпадуть всі підстави змагатися з Константинополем. І наступить мир в православ'ї.

– Але в РПЦ навпаки кажуть, що це викличе глобальний розкол православ'я.

– Це можливо. Але це буде не розкол, а відокремлення Московського Патріархату і ще, може, кілька церков, які підуть за ним. Тобто вони не будуть спілкуватися молитовно з Вселенським патріархом і тими церквами, які підтримали Вселенського патріарха.

– А хіба це не розкол?

– Треба розрізняти розкол і розділення. Розкол – це коли вносяться якісь зміни у вчення, в канони. Тоді це розкол. А коли віра православна залишається єдиною, канони залишаються єдиними, то це не розкол. Це можна називати розколом, але це неграмотно. Нас теж називають розкольниками. А ми не розкольники, ми просто відокремилися від Москви.

– Але одночасно Росія і деякі інші церкви не визнають Критського собору як Вселенського і не визнають його рішень. Виходить, що є підстави для розколу?

– Ні, підстав для розколу немає. Тому що ті рішення, які прийняв собор на Криті, були узгоджені з усіма церквами: з Російською,

Грузинською, Антіохійською. З усіма. Тому розбіжності в рішеннях цього Критського собору немає.

– Можна очікувати, що ці церкви не визнають і української автокефалії?

– Можуть, я не виключаю цього. Але це тимчасово. Чому? Тому що розбіжностей у вірі у нас немає. І немає ніяких причин для розділення. Причина для розділення тільки одна – Москва. Тому що Москва втрачає свою силу. Ось реальна причина. Іншої немає.

– У вас є розуміння, які з помісних церков визнають українську відразу після Томосу?

– Я думаю, всі грецькі церкви визнають, Румунська визнає, а ще – Польська Церква, Чехословацька Церква. Думаю, також визнає й Грузинська. Під сумнівом Антіохійська Церква, яка повністю залежить від Московського Патріархату. І Сербська.

– Сербська вже заявила, що не визнає.

– Вони лише поставлять себе в незручне становище, пішовши противолібільшості церков. Якщо з 15 церков три не визнають, то 12 визнають. По кількості єпископів і віруючих це буде більшість. То хто від кого відокремиться?

– До речі, про єдність. Кілька років тому уже була серйозна робота, щоб об'єднати УПЦ КП і УАПЦ. Але в останній момент об'єднання не відбулося. Що тоді сталося і що дає впевненість думати, що тепер ви зможете стати єдиними?

– Тоді Москва вплинула на Автокефальну Церкву, і вона відмовилася від об'єднання. Але зараз єпископат Київського Патріархату,

частина Московського і весь єпископат УАПЦ звернулися про надання Томосу. І Томос буде наданий не одній якійсь церкві, а всім, хто звернувся. А це значить, що ми уже об'єдналися.

- А можливе формальне об'єднання церков до отримання Томосу? Це б посилює позицію України?

- Об'єднання буде після Томосу. Ми повинні будемо провести архиєрейський собор, на якому мають затвердити предстоятеля Української Церкви. Тоді вже він стане главою Церкви і для колишньої Автокефальної Церкви, і для колишнього Московського Патріархату, і для Київського. Уже не буде розділення, буде одна Українська Православна Церква і один предстоятель.

- Предстоятель буде в чині патріарха? І хто це буде?

- Так (патріарха – УП). І той, хто здібний об'єднати все українське православ'я в одну Церкву – той і буде предстоятелем.

- Питання про патріарха не випадкове. Грецькі церковні ЗМІ, коментуючи візит делегації з Константинополя до Еллади, писали про майбутній обмін грамотами з "митрополитом українським".

- Український народ не прийме рішення про те, що предстоятель буде в сані митрополита. Не прийме цього. Тому хочуть вони, чи не хочуть, а Українська Церква буде очолюватися патріархом. Тому що був патріарх Мстислав, був патріарх Володимир, тепер я є патріарх.

- Процес об'єднання після отримання Томосу має певні складнощі. На одну територію буде по кілька єпископів з теперішніх різних церков. Як цю проблему буде вирішено?

- На перших порах всі залишаться на своїх місцях зі своїми парафіями.

Наприклад, візьмемо Автокефальну Церкву. Митрополит Макарій має у Львівській єпархії 300 парафій, от вони і залишаться з ним, але вже у складі Української Православної Церкви. нший митрополит менше має, значить, буде у нього менше. Має дві парафії – буде єпископом двох парафій.

Тобто всі залишаються на своїх місцях зі своїми парафіями, але в складі єдиної Церкви.

- Є ще одне делікатне питання.

Московський Патріархат накладав на вас анафему. Якщо буде наданий Томос, то її ж треба буде якось зняти.

- - Коли буде надано Томос, то це буде означати, що анафему не визнають.

- Після утворення української церкви і об'єднання з частиною Московського патріархату, як бути з трьома лаврами?

- Третя (Святогірська – УП) лавра – це лавра Януковича. Вона лаврою ніколи не була.

Є дві лаври: Києво-Печерська і Почаївська. Кому вони будуть належати? Українській Церкві, бо це українські святині і вони не можуть належати Російській Церкві. Якщо в Україні буде одна Помісна Православна Церква, а друга буде російська, то неприродно, щоб українські святині належали російській церкві. Неприродно і незаконно. Тому і Києво-Печерська лавра, і Почаївська лавра в свій час будуть передані Українській Церкві.

- А якщо раптом станеться так, що Томосу не дадуть?

- Якщо Томосу нам не дають, то це означає, що Москва перемогла Вселенського патріарха, і вона є найвпливовішою церквою. Але, як там не було, Київський Патріархат продовжить зростати. До нас будуть приєднуватися і з Автокефальної Церкви, і з Московського Патріархату, як це відбувається зараз. А прийде час – нас визнають. Не можуть не визнати одну з найбільших Церков у світі.

- Якщо Томос Українській Церкві дадуть, то чи можна сподіватися, що ця Церква матиме якісь демократичні перетворення? Наприклад, грецькі церкви – більш демократичні.

Священники самі обирають єпископів та навіть обговорюють можливість того, щоб жінки могли правити служби. Чи можливо таке і в Українській Церкві?

- По відношенню до жінок – ніколи. Ніколи!

Бо якщо б ми погодилися на жіноче священство, то це означає, що ми не православні і ми відмовилися від православ'я. А якщо ми православні, то ми ніколи не допустимо, щоб було жіноче священство. Що стосується вибору єпископів, то і зараз єпископи не призначаються

а обираються. Так, обираються не єпархією, а Синодом, проте Синод враховує настрої і бажання духовенства і віруючих єпархій. Наприклад, ми обрали Тернопільським єпископом Нестора. Спочатку Синод не погоджувався, бо Нестору не було і 30 років. Але духовенство тернопільської єпархії хотіло і люди хотіли, щоб їхнім єпископом був саме Нестор. Тому Синод погодився. Були й інші подібні випадки.

– У суспільстві ведуться такі розмови, чи може бути перехід церкви на новоюліанський календар?

– В принципі, це можливо. Переважна більшість православних церков перейшли на цей календар. Тільки 5 православних церков досі цього не зробили. Це Єрусалимська, Російська, Українська, Сербська і Грузинська.

Перехід можливий. Але при яких умовах? Якщо народ буде згідний перейти.

Бо в 20-ті роки ХХ століття переходили на новий календар, на григоріанський, але люди в церкву не приходили. Наприклад, на Різдво 25-го грудня. Свято, а в храмі немає людей.

– У Криму і на окупованих територіях залишилися приходи Київського Патріархату. Як вони себе там зараз почувають? Як вони після Томосу будуть залучатися?

– В Криму залишилися наші парафії. Є там наш архієрей, архієпископ Климент, який керує цією єпархією. Правда, там священників небагато.

На Донбасі у нас дві єпархії – Донецька і Луганська. Є і донецький архієпископ Сергій. Є луганський архієрей – єпископ Афанасій.

Священники на окупованих територіях є, але вони служать підпільно. Тому що там прийняли такі закони, які не дозволяють їм служити, якщо вони не визнають “республіки”. Хто не визнає – повинні покинути територію. Але наше духовенство, наша Церква не визнає цих “республік”.

– Фактично, нас виганяють з нашої ж землі. На вашу думку, чому взагалі почалась ця неоголошена війна? І які ми маємо зробити уроки, щоб ніколи в майбутньому таке не повторилось?

– Я вже сказав, якби Церква була єдиною, війни не було б. Тому що не було б підстав для підтримки Росії в Україні. Бо

Церква була б від Москви відокремлена. А оскільки є підґрунтя для цього, то тому і йде війна. Чим в она закінчиться? Нашою перемогою. В це треба твердо вірити. Не мати ніякого сумніву. Тому що правда з нами. А там, де правда, там Бог. А де Бог, там перемога. Завжди.

– Один з головних християнських постулатів – це прощення. А як нам після всього знайти в собі сили і простити того ж самого Віктора Януковича чи Путіна? Нам взагалі треба їх прощати?

– Прощає Бог. Але тих, хто кається в своїх гріхах і злочинах. На хрестах праворуч і ліворуч від Христа були два розбійники. Одного Бог простив, а другого не простив. Чому не простив? Бо не покався. Тому ті, хто покаються, маємо на увазі донецьких сепаратистів, будуть мати прощення. Не покаються – повинні понести покарання.

– Ви постійно кажете “єдина Церква як основа держави” тощо. Але схожа риторика і в Москві – у них там “Царь-Бог-Отечество”. Чи не опинимось ми в ситуації, коли і в нас держава і Церква знову стануть одним цілим?

– У нас цього не буде. Немає і не буде. У нас є співпраця. Але держава не втручається у внутрішнє життя Церкви. Так само як і Церква не втручається у політичні справи держави. Ви скажете, а як же, ось президент звернувся до Вселенського патріарха, є це втручання чи ні? Не є це втручанням.

Бо Церква зверталася до Вселенського патріарха, а президент тільки допомагає. Ачому допомагає? Тому що це потрібно для держави. Щоб держава існувала, треба щоб була одна Церква. Це турбота про державу, а не втручання у внутрішнє життя Церкви. Президент не призначає єпископів і не рекомендує нам: "Того висвятить, чи того". Ми не узгоджуємо з президентом призначення ані єпископів, ані священників. У нас немає в державі реєстрації духовенства, як було в Радянському Союзі. Тому у нас повна свобода. Але вона включає в себе і співпрацю. Держава допомагає церкві, церква допомагає державі. Але свобідно. У Росії не так – там Церква знаходиться в повній залежності від держави. У нас цього не буде.

– Але скоро ж вибори. Ми знаємо, яка церква зазвичай підтримує одну партію, а яка – іншу. Як ви думаєте, як буде цього разу?

– Сказати, що ми не впливаємо на вибори, не можна. Впливаємо. Але ми підтримуємо не одну якусь політичну силу, політичну партію, а підтримуємо всі партії, які за Українську державу. А ті, які проти неї, ми їх не підтримуємо. Агітації за ті чи інші партії не ведемо, бо це вже буде втручання в політичну боротьбу. Ми спостерігаємо.

– Ви особисто і Церква підтримали Майдан і євроінтеграцію. Чи змінилася ваша позиція? Чи підтримуєте ви сили, які за євроінтеграцію, чи й ті, які проти неї?

– Я як підтримував з самого початку входження України в Європу, так і підтримую. Тому що Україна була, є і буде європейською державою.

– Але зараз деякі партії, які навіть були на Майдані, починають сумніватися в необхідності цього.

– Справа в тому, що ми живемо в глобалізованому світі і не ми вибираємо, а сам історичний процес такий, що не можна жити в ізоляції. Ви повинні знаходитись в співпраці з іншими державами. І тому треба вибрати, з якими державами ви хочете співпрацювати – з багатими чи з бідними.

Якщо будете з багатими, то навіть якщо будете останніми, то будете останніми серед багатих. А якщо будете з бідними працювати, то станете ще біднішими.

– Ви вважаєте, що Європа втратила духовні цінності? Про це часто говориться в Росії і

не тільки там.

– Втрачає. Тому я в Європі кажу, що ми не тільки хочемо з Європи щось отримати позитивне: технології, демократію, свободу слова і тому подібне. Але ми можемо і Європі дати того, чого вони не мають. А вони не мають духовності. А у нас вона є. У чому виявляється наша духовність? У тому, що в Україні за роки незалежності побудовано більше 4 тисяч лише православних храмів. Це в умовах бідної держави! Люди, вважають, що храм потрібніший, ніж нове житло. Це перше. А друге – нинішній волонтерський рух. Він виник не на пустому місці, а мав під собою духовні основи. Тому і виник. Так от щодо духовності ми можемо підтримати і підживити Європу.

– Але одночасно багато хто каже, що Україна ризикує втратою своєї духовності і відразу наводять приклади Маршів рівності, який незабаром буде в Києві...

– Ні, не ризикуємо. Тому що у нас гей-паради вже були, навіть двічі. Скільки там було учасників? Сотня чи дві? І то серед них багато іноземців. А на недавню ходу за сім'ю прийшло 10 тисяч.

– А якщо й туди, й туди прийдуть по 10 тисяч?

– Такого не буде. Тому що немає в Україні Церкви, яка підтримує ці одностатеві шлюби. І не лише Церкви. Ані мусульмани, ані іудеї – ніхто не підтримує.

– В католицькій церкві точиться дискусія, чи може гей бути добрим християнином. Як ви вважаєте?

– Християнином може бути, але християнином по назві. Але в дійсності християнин не повинен цього робити. Тому в Європі християн багато, але християн лише по назві. А по життю вони далекі від християнства. А ми хочемо, щоб Церква стимулювала християнське життя.

– Згадався скандал в Запоріжжі щодо відмови відспівування. А от стали б ви відспівувати гея?

– Якщо він хрещений, то відспівував би. Тому що він християнин. Грішник, але християнин. Церква молиться за всіх – і за тяжких грішників також, щоб Господь їм простив гріхи.

– Як ви думаєте, простить такий гріх?

– Це залежить від Бога.

– Ви в 2012 році, коли був Чемпіонат Європи з футболу, казали, що фанати поводяться неадекватно. Нещодавно в Києві був фінал Ліги чемпіонів, і недалеко від вашої резиденції був табір “Ліверпуля”. Вам не заважали?

– Ну, ми вже звикли до цих шумів. Але як ми дивимося на це. Церква дивиться на це, як на залежність людини від гріха. Це раби гріха. Наприклад, фанати – це духовно уражені люди.

– Вони просто вболівають за команду.

– Ви подивіться на нього. Він несамовитий, кричить, Бог знає що робить. Може розумна людина допускати таке? Не може. А якщо вона допускає, то цією людиною керують інші почуття – гріховні. Вона не може позбавитися від цих гріховних почуттів. А раз не може, то вона стає рабом цих почуттів.

– Хіба не можна, щоб сьогодні він пішов на

футбол, а завтра – в Церкву?

– Може, якщо буде спокійно дивитися. Бо змагання, не футбольні, звичайно, були і в часи святих апостолів. Апостол Павло часто приводив приклади змагання на різних заходах для того, щоб і ми так змагалися в духовному житті. Тобто він ці змагання не відкидав. Самі змагання не мають нічого поганого, але змагатися треба у доброму. Змагатись у спорті – це змагатись за здоров'я. Це позитивно. А коли змагання приводить до душевного розстройства, то це вже зло. І це ми не благословляємо.

– А Ви самі дивитесь футбол?

– Ні.

Роман Романюк, Юрій Панченко, УП

Що не можна робити на Медовий Спас: прикмети і традиції

14 серпня православні християни відзначають перший з трьох Спасів - Медовий (Маковій), а також згадують святих мучеників Маккавеїв. В цей же день у церковному календарі починається Успенський піст, який триватиме до 28 серпня. Тому в приготуванні святкових страв є деякі обмеження.

Так, у Медовий Спас не можна їсти м'ясні, молочні продукти, рибу і яйця. За правилами поста, у вівторок 14 серпня 2018 року допускається вживання гарячої їжі без масла.

Символами свята є мед і мак, урожай яких наші предки починали збирати якраз в середині серпня. Тому в якості святкового частування на Спас готують пісні медові пряники, булочки з маком. Одна з основних заборон свята - робота по дому і на землі. У день Медового Спасу варто відмовитися від прибирання і інших побутових клопотів. Всі справи краще закінчити до святкового дня.

Як і в інші церковні торжества, на Медовий Спас не можна лаятися і сваритися, ображатися, бажати зла.

Народна прикмета свідчить, що 14 серпня не можна голосно розмовляти, так як шум погано впливає на бджіл. “Після Медового Спасу в воду не заходять”, - згідно з цим повір'ям купання у відкритих водоймах після 14 серпня може привести до хвороби. А ось у день свята ще можна

зануритися. На Медовий Спас відбувається “мале водосвяття”. Вважається, що освячена вода набуває цілющих властивостей, змиває гріхи і позбавляє від недуг. У свято Маковея прийнято святити в церкві особливі букети-обереги, що складаються з польових квітів (калина, соняшник, нагідки, материнка, м'ята, буркун, колоски вівса, ласковець, полин, мак, макові головки). За прикметою, такий букет захищає дім від бід і невдач. Якщо квіти з букета маковейчика вплести у волосся, воно стане густим і блискучим. Щоб бути здоровим цілий рік, на святковій службі потрібно освятити чорнобривці і волошки, а потім додавати їх у воду при купанні. Якщо покласти освячену головку маку під подушку дитині, хвороби будуть обходити стороною весь рік. Ще один рецепт гарного самопочуття: вранці після служби з'їсти меду і запити трьома ковтками освяченої води.

Прикмети на погоду в Медовий Спас:

На Маковея літо закінчується, а осінь починається.

Яка погода в Медовий Спас, таким буде свято і в наступному році.

Прийшов Медовий Спас - готуй шубу про запас.

Якщо на Маковея йде дощ, лісових пожеж буде мало.

Молитва за родину

Боже великий, Боже отців наших! Дай нашому народові як найбільше добрих, святих християнських родин.

Дай нам таких батьків, які голосно й відверто признавалися б до Божого Твого Євангелія і до Твоєї служби. Дай нам батьків, які для своїх дітей були б прикладом християнського життя, правдивими опікунами та добрими провідниками у житті.

Дай нам таких матерів, які вміли б добре, по-християнськи виховувати своїх дітей, а для своїх чоловіків були б допомогою, потіхою та доброю порадою. Дай нам таких дітей, які були б потіхою для своїх батьків і славою та красою свого народу.

Благослови, Всемогутній Боже, український народ. Подаруй йому ласку вірно Тобі служити і доступити колись вічної нагороди в Небі, бо Тобі, Боже, у Святій Тройці Єдиний, Отче, Сину і Духу Святий, належить вся слава, честь і поклоніння на віки віків.

Амін

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

• ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
 В Україну: 30-40 днів
 В Москву: 30-40 днів
 В Ст. Петербург: 35-45 днів
 Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
 В Україну: 3-5 робочих днів
 В Москву: 5-7 робочих днів

• ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
 • ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
 • УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
 • ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000